

"A Sant Serapi conservem un sentiment de pertinença, som dels primers veïnats de Solsona"

- Miquel Boix, resident a Barcelona, conserva la vinculació amb el barri del nucli antic solsoní on les famílies, els estiuejants i els nous residents comparteixen espais i tradicions

Miquel Spa - 21 AGOST 2026

Miquel Boix, amb cabell blanc, ajuda en la preparació de la festa de Sant Serapi / ARXIU PARTICULAR

Miquel Boix és un solsoní del cor de la ciutat que viu a **Barcelona**, però que manté el pensament posat a Sant Serapi, el veïnat que conserva bona part de l'ànima històrica de Solsona. La distància no ha trencat el vincle amb un espai del nucli antic que continua sent un punt de referència familiar i de relació amb altres veïns. «Durant l'any estic a Barcelona i pujo els caps de setmana cap aquí», explica.

La relació amb Sant Serapi condiciona fins i tot la manera d'organitzar l'estiu. «Hi ha algunes cases que pràcticament són d'estiuejants» i, en el seu cas, «pràcticament condicionem les nostres vacances i els nostres dies per poder estar a la festa de Sant Serapi». La celebració permet coincidir persones que resideixen habitualment al barri amb d'altres que hi passen part de l'any.

Aquesta convivència entre residents permanents i temporals forma part de la realitat actual del veïnat. «Hi ha aquest doble barri de la gent que està a casa durant tot l'any, que es troben a comprar cada matí o a les botigues, i els que estem més d'estiuejants», explica Boix. El barri manté actualment entre **80 i 90 residents**, tot i que la xifra fluctua segons l'època de l'any.

La vida quotidiana també ha incorporat noves formes de relació. «Hi ha un grup de WhatsApp» que permet mantenir el contacte entre els veïns, mentre que el comerç que encara funciona al sector contribueix a conservar activitat al nucli antic.

Cases recuperades i noves famílies

Boix considera especialment important la recuperació d'habitatges del barri. La rehabilitació de cases ha permès incorporar nous residents i evitar que Sant Serapi quedi reduït a un espai de segones residències. «Per sort, aquí tenim la sort que hi ha hagut reformes de cases, amb les quals hi ha bastants pisos i hi ha alguna joventut».

L'arribada de famílies joves ha modificat la composició del veïnat. «Està venint a viure gent més jove, amb fills», explica. També hi ha els descendents de les famílies que ja hi vivien, de manera que conviuen diferents generacions.

«Hi ha cases que s'han restaurat i això és de la nostra sort i per això sobrevivim encara com a barri», afirma. La rehabilitació d'aquest patrimoni residencial es converteix així en un dels factors que permeten mantenir la vida veïnal en un sector que ha experimentat una pèrdua de població.

La memòria d'una ciutat concentrada

La transformació de Solsona és especialment visible des de Sant Serapi. Boix recorda que fa unes dècades la major part dels habitants es concentraven al nucli antic. «Fa 50 anys o 60, pràcticament tothom vivia al nucli antic de Solsona».

Aquella ciutat estava articulada en diferents barris, cadascun amb les seves relacions i celebracions. El creixement urbà va anar desplaçant part de la població cap a altres sectors i alguns dels antics barris van perdre habitants. «Molts barris d'aquests s'han anat perdent», explica.

Les festes han estat una de les eines per mantenir-ne la identitat. «Es manté una mica encara la festa», assenyala Boix, que també observa que el model s'ha reproduït en zones més noves de la ciutat, amb celebracions com les de Sant Agustí o Sant Ramon.

Per entendre aquella estructura urbana, Boix recomana consultar el projecte **Vella Solsona**, que recull els noms de les cases de la ciutat antiga i la seva distribució pels diferents barris.

Una trobada que manté la comunitat

La festa anual continua sent el principal moment de trobada. Enguany, el sopar va reunir «més de setanta» persones, amb presència també d'infants en les activitats de la tarda.

La preparació de la celebració ha canviat amb els anys. Abans, els **massips** assumien la responsabilitat d'organitzar-la. «Cada any hi havia tres massips que preparaven la festa i l'any següent passava el traspàs de la responsabilitat a tres massips nous».

La manca de persones disposades a assumir aquesta tasca va fer abandonar aquest sistema. Ara, la continuïtat recau en un petit grup. «Hi ha un nucli del barri que són quatre o cinc que més o menys portem el tema cada any».